

Ala d'elefant

Pel bosc corren rumors. La Duna ha sentit a dir que ha arribat una papallona nova. Les papallones arriben quan comença el bon temps, quan el sol comença a escalfar i les flors esclaten. Però la Duna les coneix totes, sap com es diu cadascuna, com són les seves ales i fins i tot quina és l'alçada del seu vol. L'abella Mireia diu que l'ha vista i que és diferent de les altres.

—Saps què, Duna? Té una ala més grossa que l'altra, i vola baixet.

—Renoï, ara sí que estic ben intrigada. M'agradaria donar-li la benvinguda i saber com es diu. Anem a buscar-la?

L'eruguet i l'abella miren per tot arreu, amunt i avall, a prop del riu, sota el pollancre, van fins a la pineda, s'acosten a les malves..., però res de res, no la veuen enlloc. Mentre la busquen, veuen les altres papallones que han fet una rotllana, sembla que riuen i xiuxiuegen.

—Papallones, no heu pas vist una papallona nova que ha arribat al bosc aquesta primavera?

—Oi tant!, sí que l'hem vista, sí. L'hem vista volar i no en sap gaire, vola baixet, baixet. Ai, i si li veiessis les ales!, en té una de més grossa que l'altra, tan grossa que sembla l'orella d'un elefant.

Les papallones riuen fent uns bons escarafalls, i l'abella s'hi afegeix mentre zumzeja al seu costat. A la Duna no li agrada gens que se'n riguin i arrufa el nas, ajunta les celles i els diu:

—Miraré si la trobo, perquè la vull conèixer!

No gaire més enllà, a la cantonada del roc gros i ajaguda sobre una mata de farigola, hi ha la papallona. La Duna i l'abella se la miren; gairebé no es mou i amb les antenes no olora el parfum de la farigola com fan les altres papallones. Sembla molt trista.

—Com et dius? —li pregunta la Duna.

—Em dic Teia.

—Ets nova al bosc oi?

—Sí, he arribat aquesta primavera.

—I per què estàs sola? Per què no jugues i voles amb les altres papallones?

—Perquè soc diferent. Jo no soc bonica com les altres. Jo volo baixet, molt baixet, i tinc una ala més grossa que l'altra.

La Duna s'hi acosta amb cura, no vol que la Teia s'espanti i marxi.

—Si vols pots jugar amb mi. No em fa res que tinguis una ala més grossa que l'altra.

Amistat
Ala d'elefant

—Em fa vergonya, potser te'n riuràs com fan tots els altres.

—Per què me n'hauria de riure? Tots som diferents, i som bonics com som.

I quan la papallona desplega tímidament la seva gran ala la Duna queda meravellada.

—Però quina ala més bonica que tens! —li diu l'eruga—. Té tots els colors de l'arc de Sant Martí, s'hi dibuixen unes onades i sembla el pètal d'una flor. Doncs jo la trobo preciosa, brilla com el sol de mitja tarda.

—Però volo baixet, perquè em pesa molt i no em deixa enlairar gaire!

—Així segur que ets la primera de trobar les flors més boniques del bosc —afegeix la Duna.

La papallona queda parada pensant en tot el que li ha dit l'eruga. Mai ningú no s'havia mirat la seva ala com se la mirava la Duna.

—Vine, Teia, que et presentaré les altres papallones. Aviat sereu amigues!

La Duna acompanya la Teia fins on hi ha les altres papallones, que encara fan rotllana.

—Papallones, aquesta és la Teia. És nova al bosc i sap volar tan baixet que és la primera de trobar les flors més boniques. Potser us agradaria aprendre'n.

—A mi m'agradaria volar amb tu. El vol baix em costa, i quan arribo a les flors sempre hi trobo algun borinot que hi ha arribat primer.

—Doncs jo te'n puc ensenyar. Tinc una ala més grossa que l'altra i puc volar arran de flors.

La Teia desplega la seva gran ala i planeja sobre la gespa calenta fent cercles al voltant de les flors. D'una en una, les papallones la segueixen i imiten el seu vol. Totes juntes riuen i xisclen d'emoció.

—Que divertit!

La Duna s'ho mira amb un somriure d'orella a orella. Quin dibuix més bonic que fan volant totes juntes. I quan es gira per tornar cap a casa, sent una veueta que li diu des de les flors:

—I tu, com ets dius, eruga?

—Jo soc la Duna!

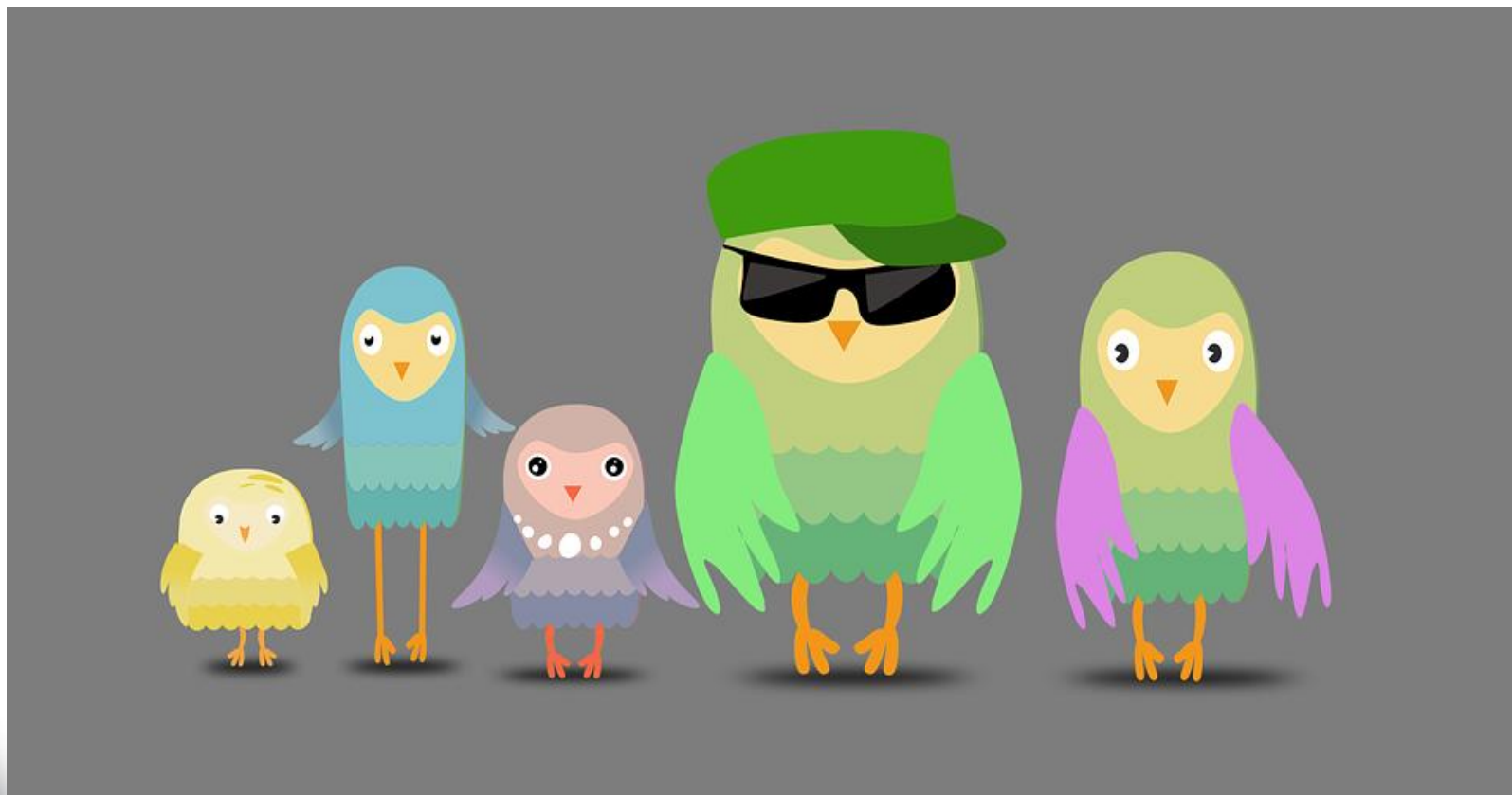
—Duna, gràcies per voler ser la meva amiga.

L'abella, que s'ho mira tot amb la boca badada, s'acosta i li diu:

—Duna, com t'ho has fet perquè ara siguin amigues?

—Jo no he fet res, només li he dit que m'agradava molt la seva ala. La resta ho ha fet la mateixa Teia.

Tots som únics i diferents

Amistat

Ala d'elefant

PROPOSTA DIDÀCTICA

- Posem els infants en parelles i els demanem que s'observin.
- Com són? Alts, baixos, rossos, morens, tenen pigues, cabells rinxolats, nas rodonet o punxegut, pell clara o fosca, color dels ulls, amb o sense ulleres...
- L'objectiu és que verbalitzin les diferències entre ells, que s'adonin que tots som especials i únics, i que tots podem ser amics.
- Acabem l'activitat amb la cançó: «El cos».
(<https://www.youtube.com/watch?v=YlJWbtgdNyl>)

Material: No es necessita material específic.